

[ע.] להמשיך חלק הרביעי הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל, לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

ומביא גואל

פנימיות דפנימיות

לתקן נו"ה דיעקב לפני (בפנים) נו"ה
(פ"ת) דנה"י דז"א, ויסודו מאור יסוד
דאבא, היוצא מיסוד דנה"י דז"א

חיצוניות דפנימיות

להמשיך אור פנימי ממוחין דאימא
שביסוד ז"א, לעשות נה"י דיעקב ורחל

ג' כלי נצח דיעקב

אל
א אל
בם

ג' כלי יסוד דיעקב

ש"ן דלת יוד
שדי
ש, שד, שדי

ג' כלי הוד דיעקב

אלהים
א, אל, אלה, אלהי, אלהים
במוכן

לבני בנייהם

ויכוין להמשיך הב' גבו' התחתונות דנו"ה דנוק' מיסוד דז"א שבדעת דנוק'. ולהמשיכם דרך ת"ת שלה, ולהשאיר שם שורשם. ולהברם עם הגבו' הג' שבת"ת שלה. ומריבוי הארת שלשתם, נעשה הת"ת שלה. וימשיך שאריתם לנו"ה שלה, והארת כללות הה"ג ליסוד שלה. ויכוין לעשות ולתקן ג' פנה"י דמ"ה וב"ן דרחל, כל אחד כלול מי"ס, מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, באופן זה

יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברת דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל

יכוין [להמשיך כללות הה"ג ו] להוציא ח"ס מבירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, ועם המל' שבו, ומל' שירדה בו מן הת"ת, נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' היסוד דרחל

יכוין להוציא ג"ס דמ"ה וב"ן, מאור פ"ת דנצח דז"א. ומאור נצח דאימא שבתוכו. ומאור גבו' דהוד בעוברת דרך הנצח. וז"ס אחרות מבירורי אור' דמ"ה וב"ן דחלקה [ע"י גב' הנצח], ועם המל' שבו, נשלם לי"ס דמ"ה וב"ן דפר' נצח דרחל

ק (הגדלה)

הוד (מגדיל) (עבר בנצח)

יהוה

הכאה

לבוש דפ"ת דהוד דז"א

אות

לבוש הוד דאימא

אלף הא יוד הא

ז (שורשית דהוד יהוה)

ר (הגדלה)

נקודת הת"ת (שורשית שירדה ליסוד)

יהוה

כללות ה' גבורות (מגדיל)

יהוה יהוה יהוה

יהוה

(שורשית דיסוד) (י"ה ו"ו ה"ו)

יהוה יהוה

מ (שורשית דנצח יהוה)

הוד (במעבר) יהוה

לבוש מפ"ת דנצח דז"א

צבא

לבוש נצח דאימא

אלף הי יוד הי

ס (הגדלה)

נצח (מגדיל) יהוה

ג' כלי הוד דרחל
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
במוכן

ג' כלי יסוד דרחל
ש"ן דלת יוד
שדי
ש, שד, שדי

ג' כלי נצח דרחל
אל
א אל
בם

ע"י באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשית (כמו בכל האטב"ה, אולי מלבד הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

להמשיך חלק הרביעי השלישי שליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל לתוך הכתר שלה

[ע:]

יהוה רביע ג'

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

לְמַעַן שְׁמוֹ

לעשות ולתקן מלכות דיעקב היוצא מאחורי ע"ב דאבא ופנים דקס"א דאימא גי' שמו

יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי

אלף הי יוד הי

ג' כלי מלכות דיעקב

אלף דלת נוֹן יוד

אדנ"י

א אד אדנ אדנ"י

להמשיך כללות דכללות ה"ג למל' דרחל, הנקראת שם. ולהמשיך [ולהוציא מ] הארת ג'

שמות דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא ג"ס. ועוד ז"ס למל' דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים י] (א) ותנ"ה - [ש] (במקום שורשית, ע"ה ה"ב דף ג"ב אע"א)

הי	יוד	הי	אלף	יהוה	יהוה
הא	יוד	הא	אלף	יהוה	יהוה
הה	יוד	הה	אלף	יהוה	יהוה

(תם*)

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נוֹן יוד

אדנ"י

א אד אדנ אדנ"י

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנ"ה[•] דרחל, ליסודה. (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דרחל

ש"ן דלת יוד

ש"י

ש"י ש"י

10 (ב) ולהמשיך סיום הגנה"י חדשים דייסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א

[ע.א.]

אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה	אָהִיָּה יְהוָה
--------------------	--------------------	--------------------	--------------------

9 ולהמשיך עוד ט"ס, [ו] עם הנקודה [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה ליי"ס, אט, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א.

8 (א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי
יְהוָה

7 ג' כלי כתר דרחל

יִוֵּד הָאָהּ וְאִוּוּ הָהּ
יִוֵּד הָאָהּ וְאִוּוּ הָהּ
יִוֵּד הָאָהּ וְאִוּוּ הָהּ
יִוֵּד הָאָהּ וְאִוּוּ הָהּ

6 ומשם לכתר דרחל

יְהוָה יְהוָה

5 ג' כלי דעת דרחל

יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ
יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ
יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ
יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ

4 ומשם לדעת דרחל

יְהוָה יְהוָה

3 ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לְמִדַּת הַיּוֹד מִמֶּנּוּ
צְבָאוֹת
הַשְּׁתַּפָּא

2 להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוָה יְהוָה

1 ג' כלי יסוד דרחל

שֵׁין דְלַת יוֹד
שָׂדִי
שֵׁ שָׂדִי שָׂדִי

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א, שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב

(גיי אהר"ן), ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות, להעלותם עד הכתר דנוק'

יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ.

יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ. יִוֵּד הָהּ וּוּוּ הָהּ.

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת

עד הכתר שלה, כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. גה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

[ע"א:]

וג"כ לוקחת ה"ג מנצפך, והם
המוחין שבה

מנצפך

וכללותם (ה"ג) שביסוד, הם
המ"ן שבה **ומנצפך** (ביסודה)

(א) ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א (דינים), [שהם ציר
ודלת שביסודה בגי' כ"ב], ובהם נעשו רמ"ח אבריה
אבגדהוזהטיכלמנסעפצקרשת

ומכללותם (כ"ב אתוון)
נעשה כלי יסודה ו'

ועתה נעשה החותם הראשון שבה (ביסודה), הנקרא ירושלים

באהבה

יכוין למסור עצמו עק"ה

סקילה	י	א	א	ולייחדם ע"י	א	יוד ה' ויו ה' ע"ב
שריפה	ה	ד	ה	ולייחדם ע"י	ה	יוד ה' ואו ה' ס"ג
הרג	ו	ג	י	ולייחדם ע"י	י	יוד הא ואו הא מ"ה
חנק	ה	י	ה	ולייחדם ע"י	ה	יוד הה וו הה ב"ן

ולהעלות נשמתו [וחייתו] למ"ן להיכל אהבה דהק"ק (ד) דנוק' דבריאה.

ולברר מהק"ק הגז' מאנ"ך דרפ"ח דאח' ופנים דפנים דפרצוף בינה (לחש)
(חכמה-חזרה) דזו"ן דכלים פנימים

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד	מדרגה ז' יוד ה' ויו ה'	בירורי ב"ן דע"י, ואבא זו"א.
ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה	מדרגה ה' וז' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'	בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א.
ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י	מדרגה ג' וז' יהוה יוד הא ואו הא	בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.
ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות	מדרגה ב' שהיא ד' י' יהו יהו יהוה	בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.

ולהעלותם עם נשמתו [וחייתו] לזו"ן דאצילות (אבד"ו)

א. עיין בע"ח ח"ב ש' ל"ה פ"ג, ובש' כ"ה דרוש ב' כלל ד' ובשער ההקדמות מודף ס"ח ואילך יש"ב.
 (ד) עי' ענ"ה דף כ"ו סע"ב, הגהת השד"ה אות מ"א. עי' גם דף ל"ב סע"א, השד"ה אות נ"ה.
 וכן, דף כ"ח סע"ב, השד"ה אות מ"ז.

אהילה
יהוה

יה יהו יהוה

ג' כלי מלכות דנוקבא

אלף דלת נוץ יוד
אז
א אד אדנ אדני

ועתה לוקחת כ"ב אתוון אחרים ע"י אימא (ממותק) [עג:] שהם דלת וציר ב' [ובהם נעשו רמ"ח אבריה],

אבגדהוזהש"יכלמנסעפצקרשת
אבגדהוזהש"יכלמנסעפצקרשת

וגם לוקחת מ"ן שניים שהם ה"ג

לבחי' מוחין דילה **מנצפ"ך**

ונגמר חותם (השני) היסוד שבה,

הנקרא ציון,

ומכללותם (כ"ב אתוון),

נעשה כלי יסודה

וחותם הראשון (ירושלים), שהיה ביסוד, מתפשט במלכות.

ועתה נקראת נערה, כי ה"ג שקבלה ע"י ז"א, שהם ה"פ די"ן, מתמתקין ע"י ה"ג מנצפ"ך

שקבלה ע"י אימא, והם ה' אלפי"ן, ונעשית ה"פ אדני

אדני אדני אדני אדני אדני

להמשיך לנוק' הארת אחורי ה"ס עליונות חב"ד ח"ג דז"א, ובוזה הנערה באה אל פני המלך, שננסרה ובאה לפני (פנים) ז"א.

להעלות זו"ן לחיק או"א ויקחו המ"ד ומ"ן דאו"א, ועי"ז יחזרו פב"פ ולזווגם זיווג נ"ר

יאהיהויה

יאהלוהים

יאהדוניה

ולהמשיך מיסוד דז"א ליסוד דנוק' הרי"ו התחתון ע"ב קד"ם

י, יה, יהו, יהוה

יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הה

לכונן כלי היסוד שלה, שהוא ב' צירים וב' דלתות, ונותן לה מ"ה דב"ן (שם ב"ן - תו"ח),

ולהחזיר זו"ן למקומם [אב"א]

(*) יכוין לקבל עליו ד' מיתות בית דין

סקילה י א ולייחדם ע"י א יוד הי ויו הי ע"ב

שריפה ה ד ולייחדם ע"י ה יוד הי ואו הי ס"ג

הרג ו ו ולייחדם ע"י י יוד הא ואו הא מ"ה

חנק ה י ולייחדם ע"י ה יוד הה וו הה ב"ן

קבלת דמב"ד זה הוא עפ"י מ"ש הסב"ק רבי מרדכי עטייה וצוק"ל בסידור יום חול דף ע"ג ע"ב. אבל בפאת השד"ה דף שמ"ה כתב לכיון זה לפני העלאת רפ"ח ומוחין דאבא לישסו"ת. ברם מו"ר רבי מרדכי עטייה שליט"א ס"ל שאין לכיון בזה כלל, והבוחר יבחר.

(עא, ב) ולוקחת הנוק' כ"ב אותיות וכו' וכו'.
 ענין הכ"ב והמנצפך האלו,
 אחר העיון בע"ח ש"ה פ"ג ופ"ה וש"ח פ"ו
 ושל"ד פ"ב כלל כ' ופ"ד ושל"ה פ"ג ובש"ש ז"ל
 במקומות הנז' ועוד מ"א, רוצה אני הדל להבין
 לפקו"ד שצלם המו' דנוק' והכ"ב ומנצפ"ך הנז'
 וא"ב דאטב"ח, הכל דבר א' הוא ואינם ענינים
 שונים. ולכן לאחר גמר תיקון הנוק' עד כאן,
 נמצא שלקחה דלת וציר והם הם תיקון עצמותה
 באחו' שנתקנה בסדר אטב"ח. ומ"ש כאן ולוקחת,
 אין פירושו לקיחה עכשו מחדש, אלא כמ"ש,
 שנמצא בזה לוקחת וכו'. וכמו כן בכ"ב ומנצפ"ך
 הב' שבאהבה. (וק"ק שלא נז' כאן ה"פ דין
 כמ"ש באהבה) ובסי' כ"י המיוחס להיר"א זיע"א
 לא נמצא כלל כל הפסקא הזו כאן ולא באהבה
 וא"ש את"ם.

באהבה

(עא, ב) להעלות ב' צלמי וכו'. ומצוייר צלם
 דמו' די"ש"ס ותחת' כלים
 דחב"ד וכתוב עליהם לג' כלי חכמה וכו'. ולקיצור
 דעתי אין טעם לציור הכלים הללו, ובפרט מ"ש
 לג' כלי וכו', והיה צ"ל על ג' כלי וכו'. ויותר
 טוב בלי ציור כלים, שכבר כתב להעלות ב'
 צלמי המו' וכו' ע"ג רישא דז"א, ובזה די.
 ובסי' כ"י גם סידור הצלם לא מסודר כלל.

(עב, א) להמשיך הבו"ג וכו'. הרב ש"ש ז"ל
 בשה"כ דמ"ג ע"ד אות ט'
 וכן דע"ג ע"א ד"ה גם מ"ש ואחר וכו' הביא
 מש' הליקוטים (הוא בש' הפסוקים ישעי' ע"פ
 כי ההרים ימושו וכו') דבהסתלקות נה"י דאי'
 מז"א היא מתמעטת בסו' נקו' באחור קודם
 כניסת הגה"י דאי' בה עכ"ל. ונראה פשוט מה
 שלא זכר זה הרש"ש זיע"א בסי', היות ואין זמן
 בין ההסתלקות מז"א לכניסתם בה וכרגע
 שמשתלקים נכנסים בה, אין צורך לעשות מזה
 כונה. לא כן במלך עוזר וכו' ובמגן אברהם
 ופשוט.

ולשים לב על הדבר לידע אמיתות הענין, ואולי
 גם כאן כך הוא. כי מוכרחים אנחנו לו' כמ"ש.
 ובכן ק' מאד מ"ש בסי' שמהנ"ה נמשכו ליסוד
 היפך המפו' בדברי רז"ל וכאמור וצ"ע כעת.
 אחז"ר ראיתי מ"ש במזכיר שלום מע' הג' אות
 י"ב ע"ש מ"ש. גם שו"ר בשפ"א על ע"ח דמ"ד
 סוע"א שמחלק בין או"י ואו"ח ע"ש והרואה
 יראה שמהסי' שלפננו לא משמע כדבריו ז"ל
 ודוק.

(עא, א) ולהמשיך מאחו' ופני' דיסוד דאבא.
 צ"ע לע"ע שמסופ"ה של
 של"ד נראה שהם ב' אחו' דפשוט ומלא דע"ב.
 שנתן טעם שנעשה זה ע"י אהרן וכו' וכו' ע"ש.
 ועי' באמצע פ"ז דשל"ח שבהדיא כרז"ל שאהרן
 הוא אחו' הפשוטים והמלאים. ובסי' א' כ"י
 מצאתי שכו' להמשיך להם (לב' הגבו') הארה
 מיסוד דאבא שביסוד דז"א ומצוייר רבוע מלא
 דע"ב לבד. ונראה שג"י זו יותר נכונה (וחסר
 עוד ריבוע פשוט).

(עא, א) הנה"י החדשים וכו' הארת המו' דאי'
 וכו'. עי' פת"ע ז"ל ודבריו
 באו קצת בקיצור. וגם נראה שלא היה אצלו
 כמו שמצוייר בסי' שלפננו הוי' בקמץ וגם
 הויות נה"י בני' חש"ק. והכונה לפי הציור הזה
 גר' לפמ"ש רז"ל, שהביא הפת"ע, שהנה"י החד'
 הם מכלל הכתר דז"א. ורז"ל כ' שבכתר הזה
 נמצאים שורש ד' מו' דז"א. ועוד כרז"ל שכתר
 דז"א הכלי והאור הוא מאי', ונמצא כפ"ז שבנה"י
 החד' ישנם אורות עצמם שהם הויות בני' חש"ק,
 ואורות ז"א שהם הוי' בקמץ. ואשמוענן רז"ל
 שכשלוקחת רחל מסיום הנה"י, לוקחת כמו ז"א,
 גם מאורות של הנה"י עצמם וגם מאורות הכתר
 דז"א שבתוכם וא"ש את"ם.

(עא, א) ולהמשיך עוד ט"ס וכו'. עי' בע"ח
 של"ה פ"ד שהגדלת הט'
 גקו' בכתר הוא ע"י חסד דת"ת דז"א כמו החו"ב
 ע"ש. ובענין התוס' הללו של א"ב דאטב"ח עי'
 ש"ש בפ"ד דשל"ה אות ג' ובמזכיר שלום מע'
 האלף אות ב"ן, בשם היר"א זיע"א.

ובהסתלקות בתיבת באהבה מו' דישי"ס כתר ובלי מל', ובכניסתו בנוק' במלך עוזר וכו' כלי כתר וכלי מל' עם מו' דמל'. וה"ה לאו"פ דפני' במלות הנו'. ומו' דאי' באהבה תוך נוק' ג"כ כתר ומל' מו' וכלים. ויוצא מזה, שכל המו' שמקבל הז"א הנרנח"י הם שלמים מכתר ועד המל', ולפעמים (בפני' דפני') שלא מציירים המל' כי נראה שנכללת עם היסוד מאחר שאין לה כלי בפ"ע כנו"ל. והכלים רק בפני' דפני' יש כלי לכתר (עי' לעי' בקונה ד"ה להמשיך הת"ת) ובכל הבחי' אין כלי למל'. וכל המו' שמקבלת הנוק' בכל הבחי' יש בהם כתר ומל' בנרנח"י וכלים ועי' פת"ע בתיבת מגן אות א' וש"ש בשה"כ דמ"ד אות יו"ד.

(עג, ב) **אחורי** ה"ס עליונות חב"ד ח"ג. בפ"א דשל"ו כתוב כח"ב ח"ג. ובפת"ע כאן הגי' חב"ד חג"ת, ונראה דלאו דוקא אלא חב"ד ח"ג. ושם בשל"ו פ"ב כרוז"ל שהם חב"ד ח"ג, וכתר אינו נמנה מפני שהכתר והדעת הכל א' כנו' עכ"ל. ומלשון אינו נמנה משמע, שבאמת לוקחת גם מהכתר אלא שאינו נכנס בחשבון הה"ר. ונמצא שלוקחת מכחב"ד ח"ג, ופעם קרא לזה כח"ב ח"ג, ופעם חב"ד ח"ג. והרש"ש זיע"א שתפס חב"ד ח"ג אולי והיות וכ' לעי' בסוף למען שמו להמשיך סיום הנה"י החדשים לתוך כתר שלה ולהמשיך הארת המו' דאי' שבכתר דז"א עכ"ל, ולכן לא זכר כאן כתר וא"ש את"ם.

(עג, ב) **למ"ן ומ"ד**. הגם שהז"א לבדו עולה, דהיינו חו"ח שהוא צלם דישי"ס, אפ"ל היות והוא מ"ה דמ"ה מצד יש"ס, ומ"ה דב"ן מצד התבונה קודם החילוף, לכן א' שעולה למדומ"ן. וגם נק' העל"י זו בשם מ"ן, וגם אם יעלו זו"ן שניהם נק' ג"כ מ"ן, היות והיא מלמטה למעלה. ומ"ש לחכמות דיסוד"ת, הרב פת"ע ז"ל פי' ב' פי' ע"ש. ואולי עוד אפ"ל היות וברכה זו דאבות היא בפר' חכמה דכתר לכן נקט חכמה וא"ש את"ם.

(עג, ב) **עליית** בירורי זו"ן לישסו"ת וזו"ן מבררים דיסו"ת ומעלים

(עב, א) **להמשיך** הבו"ג וכו'. עם המלכיות דכתר. עי' ש"ש על של"ד פ"ב כלל ח' אות ט'.

(עב, ב) **להמשיך** הבו"ג וכו'. בסי' כ"י הגי' (וכן בפת"ע) להמשיך לנוק' פר' דיני' וכו' דז"א עם י"מ וכו'. ולקוצר השגתי לא הבנתי זה היטב. דבע"ח שכ"ז רפ"ב כרוז"ל שפר' החיצו' ונק' עי' ונה"י נסר וניתן לנוק', ונשאר ז"א אחר הנסירה בב' בחי' התיכונה והפנימית ע"ש. וכן מובן מפ"א דשמ"א וע"ש בהריפ"ש ז"ל ד"ה שכל מה וכו' ע"ש. ול' נה"ש די"ז ע"ד (די"ג ע"ד) בנסירה גותן לנוק' כלי החיצון שבו דבחי' היני' והוא לה בבחי' נשמה א"כ ההויות דבחי' אותיות וכו' בעת הנסירה יוצא זה המס' דבחי' פר' הפני' שלו ומתלבשים בפר' החי' דיני' וניתנים לה וכמ"ש בש' החשמל פ"א עכ"ל. ובפ"א דש' הנו' כרוז"ל ואחר הנסירה נחלק זה העור ונגסר לב' וכו' ואז ההויות של הפנים מתלבשים תוך אלהים שבעור כנו' בענין נסירה במ"א. ול' נה"ש הנו' היה אפי' לכאו' לפרש חיצו' דיני', ר"ל העור, והוא פר' העי' שהוא חיצו' ליני'. ומ"ש והוא לה בבחי' נשמה כלו' פנימיות. אלא דק"ק למה תפש ל' זה ולא א' בפשיטות פר' העי' או פר' החי' דז"א. וגם גי' הסי' הנוז"ל היא סתם להמשיך לנו' פר' דיני' והיעב"א. וע"ע ש"ש של שמ"א הנו' אות ב' ושל"ד פ"ב כלל ח' אות א'.

(עב-עג) **הכנסת** המו'. בק"ש נכנס בז"א בחי' דפני' מהכתר עד המל', והיא בכלל, ובציור הכלים לא נמצא כלי למ' בעמידה. וגם בע"ח לא יש כלי למ' דז"א, ובסי' גם כלי לכתר לא נו'. (ונראה היות ובחי' כתר דאי' הוא כתר לז"א ואורות דז"א נמצאים שם ואינם עולים בשם כמ"ש רוז"ל בע"ח והמפ' ז"ל ועי' לעי' ד"ה להמשיך הת"ת) ובפני' דחי' בק"ש נו' כל המו' בשלימותן מכתר עד מל', וג"כ אין כלים לכתר ומל' כנו'. ובפני' דפני' נכנס בק"ש הו"ק בלי ציור מו' דמל', וכן בעמידה באלקי וכו' לא נו' מל' במו' דאבא (והכתר נו' בקונה הכל) — ובנוק' יש מו' וכלים במ' בלמען שמו.

דא"א שמלביש עליה. ואחר כך מזדווגים בינה דא"א עי', המלביש על חכמה דבינה דא"א (עי' תו"ח ח"י א'). אח"ז מזדווגים בינה דבינה דעתי, ובינה דבינה דא"א המלביש עליה, ובינה דישסו"ת המלביש עליה. והנה ממ"ש הרש"ש זיע"א שבהגיע הזיווג לנה"י דכתר דבינה דעתי נבקע היסוד ונעשים או"א וישסו"ת ב"פ, נראה שכתר דבינה דא"א הגו' הוא מתחיל מראש האצ"י עד סופו. ועד הגרון של זה הכתר הוא מגולה. ומהגרון עד החזה שלו מלביש עליו חכמה דבינה, ועליה בינה דא"א עי'. ומחזה עד הטי' מלביש בינה דבינה ועליה בינה דישסו"ת. ונמצא שאו"א וישסו"ת, דהיינו פר' הבינות שלהם, מלבישים על היסוד דכתר דבינה דעתי, שבתוך הת"ת דכתר דבינה דא"א. והשתא בהגיע הזיווג לנה"י דכתר דבינה דעתי, והם מלובשים תוך חג"ת הגו' דכתר דבינה דא"א, ועליהם עוד נמצאים בינות דא"א וישסו"ת, לכן מעכשו נעשים ב"פ כוללים ע"י בקיעת יסוד הגו' דכתר דבינה דעתי. אבל הזיווג לא מגיע אליהם כעת, עד שיזדווגו תחי' החו"ב דבינה דעתי וא"א שבפנימיותם.

ובדלותי רושם קצת שאלות מחוסר ידיעה מספיק אפי' בפשט הדברים, יה"ר שהשי"ת יזכנו להבין הענינים על אמיתותן. א — שבהמשכת המ"ה וב"ן לכתר דבינה, כתב לנה"י דכתר דבינה דעתי, ומשם לחג"ת דכתר דבינה דא"א, ומשם לב' מזלין. ונראה שהוא ג"כ דכתר דבינה שלהם (עי' תו"ח דח"י א') הגו'. וכשבא לחו"ב דבינה של כולם, לא זכר פרטים כאלו (בתו"ח הגו' נראה לפמ"ש שם שה"ה). ב — שכתב חכמה דבינה דא"א, שבתוך בינה דא"א שהוא חב"ד הכולל. ובבינה דבינה כתב, בינה דבינה דא"א, שבתוך בינה דכללות שהוא חג"ת הכולל. ולא אמר שבתוך בינה דישסו"ת שהוא חג"ת הכולל. שכן הוא בינה דא"א תוך ישסו"ת, כמו שחכמה שלו תוך או"א. ואפי' לפי מ"ש האש"ל ז"ל (שהראה לי כה"ר יעקב הלל הי"ו) דל"ג ע"א אות ב' לפי דרו' הדעת שהנה"י נק' דעת והחג"ת בינה והחב"ד חכמה ע"ש. וכתב הרדב"ש ז"ל דל"ח סו"ע"א

לאו"א וכו'. עי' מה שרשמתי בדלותי לעי' בתיבת אחד דק"ש ד"ה וזה ע"י שיכוון וכו'. ועי' מעיל אליהו ד"ו אות ל"ג.

(עד, א) זיווג ע"ס דא"ק ומסודר אהי' הוי' בשילוב. ועי' פת"ע די"ט ע"ג ד"ה ועוד וכו' דמאי שנא העמידה מכל שאר המקומות שמסודר פני' וחי' אהי' הוי' והוי' אהי' לא כן בעמידה. ועי' מע"א דצ"ב ע"א ד"ה ויכוון לזיווג וכו' שכ' וכן מסודר שנים בכונת באהבה ע"ש.

(עד, א) להוציא ט"ס וכו' דזו"ן דא"ק ולזווגם. לכאו' יש לכוון כאן בשילוב אהי' הוי' ע"ד השאר, ולא ידעתי למה לא נו'.

(עד, ב) אחר שילוב המזלות, כתב ולזווגם. וגם כאן נר' שצריך להיות כונת שילוב אהי' הוי'. והסדר הגו' באחד דק"ש נר' יותר מדקדק. שבכולם כ' לזווג וצייר שילוב השמות, ואח"כ כ' להמשיך. ולא כן כאן שהשמות המשולבים נסדרו אחר שכ' ההמשכה. ובודאי הכונה צריכה להיות כסדר הק"ש.

(עד, א ב) המשכת הטיפה באהבה, לפקו"ד כפי מה שהבנתי הוא כך. ה"פ זו"ן דא"ק מלובשים תוך ה"פ עו"א (לא בדקדוק ממש עי' פת"ע) בסדר זה בקיצור. ה' כתרין דה"פ הגו' מגולים ומלבישים מטבור דא"ק ע"ס הת"ת שלו, והם בערך א"א, עד הגרון. ותחתיהם ה' חכמות דה"פ הגו' מהגרון עד החזה, ועליהם מלבישים ה"פ או"א עי'. ותחתיהם ה' בינות דה"פ הגו' מהחזה עד הטבור, ועליהם מלבישים ה' פר' ישסו"ת. ותחתיהם מהטבור ע"ס א"א, והוא סוף האצ"י, ה' זו"ן, ועליהם מלבישים ה"פ זו"ן דאצ"י. וכ"ז ההתלבשות הוא כל פר' לשכנגדו בפ' שבפנימיותו. ועכשו בחול שהוא תיקון פר' בינה, אז הזיווגים הם בפרטות פר' דבינה הגו'. דהיינו תחי' מזדווג נה"י דכתר דבינה דעתי, שבתוך חג"ת דכתר דבינה דא"א, ומזדווגים גם הם. אח"ז מזדווג חכמה דבינה דעתי, וחכמה דבינה

בחב"ד ולדחות החג"ת וכו' כיוון שהיא מתוקנת ועומדת וא"ש את"ם.

(עד, ב) במלך עוזר נכנסים בה גם מו' דפני' דאח'. אפשר היות ועומדת לקבל מו' דאו"פ דפני', צריכה שתשתלם בכל מו' דאחו', הגם שלא נז' כניסת פני' דאחו' דהיינו מו' די"ש"ס בנוק' בשה"כ. וא"ש את"ם. ואגב יש להעיר בשמות מו' דאבא לפי מה שמצוייר בסי' שלפננו, מו' פני' דאחו', ג' ע"ב וג' הויות וג' מי'. ואילו במו' דפני' כולם הויות. ועי' הגהות השמ"ש בסופ"ו דשכ"ג.

(עד, ב) להמשיך המו' דאו"פ דפני'. ואילו פני' דאח' לא קא'. ובציור הכונה נכנסים גם הם עם או"פ דפני'. גם צ"ל, שבשה"כ נז' כניסת הנה"י דאי' ולא נז' דאבא וי"ל. ומ"ש מלובשים בשם בוכ"ו, צ"ל, הלא הנה"י—עצמם דאי' נכנסים בה, ומה פי' להמשיך המו' מלובשים בשם זה. האם אפי' להבין שעצמות הנה"י דאי' לא נכנסים, רק הארה שלהם שהוא השם הזה כנו' בשה"כ, והנה"י עצמם נשארים בחוץ. או שזה לבוש נוסף על עצמות הנה"י. ומשה"כ לא משמע כ"ז. ולעי' בנסירה לא נז' שם בוכו, צ"ל שיש חילוק בין להגדיל או לנסור ועי' שה"כ כאן ובויברך דוד.

(עד, ב) להמשיך המו' דאו"פ דפני' מלובשים בשם בוכ"ו בסי' כ"י גם מו' דפני' דאחו' מלובשים בשם זה, וכן גידול הנוק' כשיעור המ' ואח"כ נה"י וכו' הוא בג' הבחי' פני' דאחו' ואו"פ דפני'. וק"ק דמה שייכות יש לשם בוכו שהוא חילוף אהי' במו' דאבא שהם פני' דאו"פ. ולעומת זה במו' דתבונה שהם אח' דאח' לא נזכר שם זה (וכן הק' בפת"ע). (ומל' רו"ל בפ"ב דעמי' במלך עוזר וכו' משמע דשייך שם זה במו' דאח', ובע"ת סופ"ד דשי"ו כ' ששם זה מורה ענין היות המ' בהיותה פב"פ. וא"כ משמע שהוא שייך גם באח' וגם בפני'). ועוד למה בכלל מקבלת הנוק' גם מו' די"ש"ס דאו"פ. והגודע הוא שהנוק' נתקנת ממו' דאי' ולא דאבא. ואנכי לא ידעתי אם אפ"ל דהנוק' הנז' כאן היא יעקו"ר, ויעקב

דכשנכללים או"א וישסו"ת יהיה או"א עי' ג"ר דכללות, וישסו"ת הא' חג"ת דכללות, וישסו"ת הב' נה"י דכללות ע"ש. ובכן בינה דאו"א הוא כל מה שמגולה מאו"א עי', שהוא כל מקומם לפני ההתכללות, ולכן א' סתם תוך בינה דאו"א. אבל זיווג ישסו"ת שבא עם זיווג בינה דאו"א, אין כונתנו על כל פר' ישסו"ת המלביש על כל בינה דאו"א, שהוא ישסו"ת הא' והב', אלא על חציים העליון. והוא בערך הכולל, חג"ת דכללות ונק' בשם בינה דכללות לפי דרו' הדעת הנז'. ולכן לא א' בינה דיססו"ת שהיה משמע על כל ישסו"ת, אלא בינה דכללות או"א וישסו"ת, והיינו ישסו"ת הא' ששם הוא הזיווג, וישסו"ת הב' שימשו צלם למו' דז"א. כ"נ אפי' וא"ש את"ם. ג — שבק"ש כתוב הזיווג דיססו"ת הא' ושם אי' נותנת לאבא חוח"ס והוא נותן לה בוג', וכאן כתב כ"ז באו"א עי' שהם חב"ד דכללות, ולא ביססו"ת. ד — בק"ש כתב ויורדים או"א עי' ומתלבשים ביססו"ת הא', וכאן לא כתב זה. ואולי רצה לקצר. (ומ"ש שבי"ס דיססו"ת הב' מתלבש כל צלם דז"א וכ"כ בק"ש, וזה נראה כמ"ש בפ"א דשכ"ה ובשי"ד סופ"ה, ובמ"א כתב רו"ל דצלם דז"א מתלבש בי"ס של תבונה הג'. עי' בל"י ז"ל (שם).

מלך עוזר וכו'

(עד, ב) מלך עוזר וכו'. עי' ש"ש ז"ל בשה"כ דמ"ד אות יו"ד מה שהק' דמה גשתנה כניסת המו' דאחו' בנוק' מכניסת מו' דפני'. שבאח' נכנסים כולם ביחד ואח"כ נדחים כ"א למקומו, משא"כ בפני' שנכנס מלמטה למעלה כמ"ש כאן ע"ש. ולקוצר הבנתי י"ל שכאן שעדיין הנקו' דפני' נקו' קטנה כנגד עטרת היסוד דז"א כמ"ש רו"ל בסוף תיבת באהבה, ועכשו מתחילים לתקנה, אין כח לקבל כל המו' ביחד בחב"ד ולדחות החג"ת וכו' וכו', משא"כ בנוק' דאחו' שכבר נתקנה כולה באחו' בי"ס, ועכשו מקבלת עצמות המו' בנה"י דאי' לגרום נסירתה, יכולה היא לקבל כל המו'